

“Ο ΝΟΥΜΑΣ,,

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Για την Ελλάδα αρ. 10. — Για το Έξωτερικό φρ. 7φ. 10.

20 λεπτά το φύλλο λεπτά 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ : Στα κίосκια της Πλατείας Συντάγματος, Ομόνοιας, Υπουργείου Οικονομικών, Σταθμού Τροχιάδρου, (Οφθαλματρείο), Βουλής, Σταθμού ύπαιθρου Σιδηρόδρομου (Ομόνοια), στο καπνοπωλείο Μανωλακάκη (Πλατεία Στουρνάρα), Έξάρχεια, στα βιβλιοπωλεία «Εστία» Γ. Κολάρου και Σακέτου [όδου Σταθίου, άντικρύ στη Βουλή]. Στο Βόο βιβλιοπωλείο Χριστόπουλου.

Η συνδρομή πλερώνεται μπριόστα κ' είναι ενός χρόνου πάντα.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Ο κριτικός της «Εστίας» — Το φονοπάζαρο του «Αριστόδημου» — Προγονικές απόψεις — Τα μεταφρασμένα κι ο Γεννάδιος — Καινούριο Βουρβούρικο μάθημα.

ΠΩΣ κρίνουν οι φημερίδες μας τα φιλολογικά έργα, το ξέρουμε. Ακόμα καλύτερα ξέρουμε πως τα κρίνει ή «Εστία» κι ας ήθελε να σάς το πούμε. Η «Εστία» λοιπόν, που κονιά στ' άλλα ανακατώνεται, ή θέλει να φαίνεται πως ανακατώνεται, και με τα γράμματα, όταν της στοιθεί κανένα βιβλίο, το πρώτο πράτο από θη προσέζει είναι να δει αν τιαόθηκε στο τυπογραφείο του Μάστορα και Καρδαρού κι αν είναι γραμμένο από φίλο της. Αν τιαχει και τα δύο αυτά προσόντα, το βιβλίο είναι καλό. Αν όχι, τότε ο κ. Κύρος προσκαλνάνει τον πρώτο τυχόντα Σαμπρόλ και χαμογελώντας του λέει: — Βρε Τσιν Τσών, πάρε αϊτή τή φυλλάδα.... Είναι του Ψυχόρη.... Περιποιήσου τον...

Κι ο Σαμπρόλ, που θεωρείται ο σοφώτερος κριτικός του Πόκερ στους καρενέδες της Ομόνοιας, παίρνει το βιβλίο με πόδα Μπραγιές τουλάριστο, κοιτάζει το ξώφυλλο, ξεφυλλίζει δυο τρία καταβατά, φρασκόντας καμιά λέξη από δω κι από κει, και γράφει τή σφή του κρίση. Αϊτά τα ξέρουμε πολύ καλά γιατί χρησιμοποιε μερικά χρόνια ρεπορτάζης στην «Εστία» και μās διόρθωνε τα χειρόγραφα μας ο σοφός κριτικός του Πόκερ. Για χειρόγραφα δικά μας λοιπόν, (ή δικά του, το ίδιο κάνει), φαίνεται, θα πήρε και τήν «Απολογία» του Ψυχόρη και γι αυτό έγραψε με τόση άνεβεια και με τόση άναντροσύνη στην «Εστία» τής περασμένης Παρασκευής (12 του Γενάρη) ότι έγραψε, χωρίς να συλλογιστεί ή σαιμένη λεμονόκουπα τής «Εστίας» πως υπάρχουν και μερικά βιβλία που πρέπει, όσοι δεν είναι οι θέση νάν τα κιάθουνε, να μην τάρηζονε καθόλου με τα βέβηλα χέρια τους και με τής άσφατες έξυπνάδες τους. Ο και-

άνουχτά. Καταλαβαίνει άμεσα, πως όμως να το προσημερήσει το κάτι άρτι ή Λουίζα; Γιατί ενφ δεν τρώμαζε να συλλογιστεί το θάνατο τής Κατινούλας, που τον πόθησε κιόλας, το κάτι, ως και με το νου της διαστίζει να τόνμαζα με τόνμαζα του και να το πή νερό. Τό πιο νόστιμο, που ή Λουίζα έβασε και να το συμπέρανε πως έπαυσε ή ύψη της από το νερό, επειδή στο χωριό της ή γιγιά της — άλλη, μάννα δέ γνώρισε — είχε μια σκρόφα κι όταν ύφρησε, τήν κήφανε, να μάθουνε από τί πέθανε, για ποιά λόγο λιγνεβε, όσο κι αν τήν ταίζανε, κι αν έσπαζε τάντερό της, άρου με το συμπάθειο, αϊμα κτωρούσε και άδρα. Τάγχεπούσανε το ζώ, που τους κόντισε και παιάδες. Το κήφανε και βρήκανε τή φούσκα σ' έλεεινή ακάσταση, με λογιά σπυριά. Και το νερό της βγαλμένο από τή θέση του, ξεκολλημένο! Ανατρίχισε ή Λουίζα που τή θυμήθηκε άφτά, και συνάμα πήρε κλή έλπίδα. Το πρωί, άμα κατέβηκε ή Κατινούλα στο μαγειρείο, ή Λουίζα πήγε και τής είπε πως άδικα μαλλώσανε, πως ο Πέτρος κορώνει έφοκλα, μα δεν πειράζει, πως ή ύψη της έκαμε τόσα για χατήρι τους, που πρέπει πιά τώρα κάτι να κάμουνε και του λόγου τους. Τής ξήγισε τότε πως αν ντρέπε-

μένος ο Σαμπρόλ, μαθαίνουμε, μόνο από Πόκερ νιώθει τί θέλει λοιπόν κι ανακατώνεται και με βιβλία;

ΕΦΤΑ φόνους, μās είπαν, και μά... έπαναληπτική έκλογή έχει ο «Αριστόδημος» του Άγγελόπουλου, του ύποψήριου βουλευτή τής Άττικής κτλ., που παίζτηκε και παίζεται ακόμα στο Βασιλικό θέατρο, μπροστά σ' άδειανά καθίσματα.

Ο κ. Βλάχος για να προτιμήσει αυτό το έργο σε παρμονές έκλογών, θάνκι βέβαια πολιτικός άντιπαλος του Άγγελόπουλου και ζήτησε νάν τον χαντακώσει, παρασταίνοντας το έργο του.

Άκούσαμε κι αυτά, και τα βρίσκουμε πολύ σωστά — Που τήγει το έκλογικό του σαλονί ο Άγγελόπουλος; — Στο Βασιλικό θέατρο!

ΟΧΙ χωρατά πιά! Η να γίνουμε φέτος Άποκριές ή να μη γίνουν. Κι ά γίνον, πρέπει να επανέλθουμε στις παραδόσεις μας, και να συγκεντρώσουμε ξένους, ξαναζωντανεύοντας τα άρχαία Διονύσια των προγόνων μας.

Αϊτά, για τόνμα του Θεού, δεν τή λέμε μεις. Τά λέει στους «Καιρούς» μια βδομάδα τώρα ο Δημ. Δημ., (τά έννομένα δηλ. παγοποιεία Δήμηρ—Δημητρακόπουλος). Και τή λέει σοβαρώτατα. Άμέ; Άφού προγονίζουμε σ' όλα, γιατί να μην προγονίζουμε και στις Άποκριές! Άδιάφορο αν ή ζωή αλλάξει, κι αν ό,τι τότε είτανε φυσικό και ταιριασμένο, σήμερα θάνκι συγλό κι άφυσικό. Πώς τή λογαριάζει αυτό, και μάλιστα στους «Καιρούς»;

Ο ίδιος ο Κανελλίδης, θυμούμαστε, στα 97, όταν οι Τούρκοι μās φέρανε κνηγώντας μας στη Λαμία, φώναζε στις πλατείες και στους καρενέδες:

— Άν κοτάνε άς έρθουνε και παρακάτου, στο Μαρθώνα, στα ιερά έδάφη!... Ίκει τή τους δώσουμε να καταλάθουνε!

Κι όταν καρτερές τή νίκη από τής σιείς των προγόνων σου, γιατί να μην καρτερές και τή δόξα από τα καρναβάλια τους;

ΟΙ «ΑΘΗΝΑΙΟΙ» θέλοντας να πολιτισθούν το Γεννάδιο γράψανε τις προάλλες πως είναι δημοτικιστής και πως μοιράζε στη Λόντρα μεταφρασμένα Βαγγέλια του Πάλατ.

Πως δεν έγινε ποτέ τέτοιο πράμα, που θα είτανε τιμητικώτατο για τον ύποψήρι Μισσία, περιττό νάν το πούμε. Όποιος οίκευσε τήν προκήρυξή του στέ λαό τής Άττικής, δε θα δυσκολευτεί κιόλου να παραδειχτεί πως άθρησκος που ξεφουρνίζει άκοπα τόσο παχιά λόγια είναι άδύνατο νάνι δημοτικιστής και να μοιράζει μάλιστα και μεταφρασμένα Βαγγέλια.

ΠΩΣ διαλύθηκε το τελευταίο φοιτητικό συλλογητήριο τής Σοφίας, όταν το διαβάσατε στις φημερίδες μας, και μάλιστα στην «Εστία» τής περασμένης Τρίτης. Έλιπίσαμε νάν το διαβάσει και ή Κυβέρνηση και νάρυψε τα μούτρα τής από ντροπή. Γιατί τί τή θέλατε όσο κι αν είναι βάρβαροι οι Βούργαροι, ξέρουν τί θα πεί Κράτος και μεταχειρίζονται όλα τή μέσα νάν τή κάνουνε σεβαστό.

Όχι κλάματα, άμα θέσσή, αλλά το στρατό μεταχειρίστηκε ή Βουργαρική Κυβέρνηση για να ακουσίσει τους φοιτητάδες. Κι α σκοτώθηκαν και λαθούθηκαν καμια πεντακοσάρια πολίτες και στρατιώτες, ούτε τήν έννοιαζε. Ένα Κράτος ήζει περισσότερο από πεντακόσια κορμιά κι ο Νόμος πρέπει να πατάει πάνω σε πτώματα για να κούφεται.

Καινούριο λοιπό μάθημα μās δίνουν οι βάρβαροι και καλά θα κάμουμε μεις οι πολιτισμένοι νάν τή προσέξουμε.

ταί τάχα του λόγου της, το κορίτσι, να ρωτήσει το γιατρό, βρωτ ή Λουίζα, ή παντρεμένη, φτάνει νάχη το χαρτάκι με τήν άνάλυση από το φαρμακοπωλείο, και μάλιστα πως το μουκλάκι το δίνει άφτη του φαρμακοπώλη. Προσέτεσε πως έπρεπε με κάθε τρόπο να κοιτάξει για τήν ύγεια της ή Κατινούλα, να μη σέρνεται στο σπίτι σαν τήν άκαμάματισσα, μήπως το πικρατηρήσουνε άξαρνα τήφεντικά, και πως με το χαρτάκι, θα γειάνη, δεν μπορεί. Πείστηκε ή Κατινούλα με το λόγο, γιατί τήφεντικά ίσια ίσια συλλογίστηκε, κι από τον Άη Δημήτρη το φοβότανε να τή δυσχερετήση, Άφωσιωμένο παιδί, καθώς πάντα, και που φρόντιζε για τους άλλους, άκόμη και σά φρόντιζε για τόν εκφτό της.

Έτσι γλύτισε κι από τής Λουίζας τή χέρια, επειδή μόλις που τής φέρανε το χαρτάκι από το φαρμακοπωλείο, τήν περίφημη τήν άνάλυση, πάλι πήγε ο νους της στήφεντικά. Δηλαδή, πρώτα πρώτα στοχάστηκε τήν Κυρία, τήν Όλια της, τήν προστάτισσα τή λατρεμένη της. Τί θήλεγε, αν τάβλεπε; Τότες, πρό δέκα χρόνια, σαν άβρώστησε ή Κατινούλα, ή κλή της ή Κυρία, ο άγγελός της, μήπως δεν τή νειάστηκε; Μα και σαν πέθανε, μήπως

«ΠΡΟΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΙΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ»

Σε κάποια φημερίδα τής Σαλονίκης, που λέγεται δά κι «Άλήθεια» — τί φέμα τρομερό! — δημοσιεύθηκαν τις προάλλες μερικοί άνάλαιο χωρατάδες μια τις «Σκιές μου», τή ποιήματα δηλ. του φίλου Τανταλίδη. Τά διαβάσαμε και μεις αυτά τή περίφημα άρθρα και γελάσαμε, μα και λυπηθήκαμε όχι λίγο, ότι μάλιστα σκεφτήκαμε πως είτανε γραφό τή χλιοκατατρεγμένη Μακεδονία μας να μη τήν πατανε μοναχά οι Βούργαροι μα και οι φοβεροί κομιτατζήδες του δασκαλισμού. Κάτι τέτοιε θα συλλογίστηκε κι ο Τανταλίδης και γι αυτό ή δυνατή κι όμορφογραμένη απάντησή του στις άνοησίες τής «Άλήθειας» είναι με πόνο γραμμένη, ενώ έπρεπε νάνι γραμμένη μόνο με γέλια και με κοροϊδίες.

Πόλη, 9 Γενάρη 1907

Άγαπητέ μου Θεά,

Πήρα με το γράμμα σου τάποκοπίδα τής έφημερίδας «Άλήθεια» που μου στέλνεις και διάβασα όσα μου φέλνουνε για τόν ψυχαραισμό μου ή άρχισυντάχτης κύρ Μπήτος και ο Σιόρ Παππαγεωργίου, αυτός με το ψευτόνομα ΓΡΑΜΜΑΤΑ.

Σανα μου φαίνεται πως έσυ χλοσκαίνεις περισσότερο από μένα, ή καλία, έσυ χλοσκαίνεις ενφ έμένα δέ μου κόφτει καρδί. Αυτό περίμνα το ενάντιο θα είτανε για μένα ξαρνιστικό εύχάριστο, τόμολογώ, όχι γιατί θα παινούσανε τις «Σκιές μου», μ' άπλοόστατα γιατί θα ψευτίζανε κατι που έχω γράψει στα «Άγια λόγια» μου: πως δηλαδή λείπει άπ' το ρωμαϊκό μυαλό ή προσηγή (διαβάσε ΠΡΟΣΟΧΗ. Άν τή είχανε οι λεγάμενοι αυτό το σπάνιο δώρο θα προσέχαιε:

Πρώτο: Πως οι Ψυχάρηδες, Παλλήδες, Παλαμάδες, Φωτιαδηδες, Έρταλιώτηδες, Έρμονες κλπ. κλπ. που τους έχρουνε κάθε ώρα στα στόματά τους, είναι όλοι άνθρωποι που παρουσιάζουνε και στην έξωτερική και στην έσωτερική ζωή τους που ξετυλίζεται στα βιβλία τους, κάτι σοβαρότερο και έπιστημότερο από κάμποσα καθημερινά έπίσημα προσώπατα τής Ρωμισσύνης. Κι άμα προσέχαιε αυτό, θα συλλογίζοντανε πως για να πολεμούνε τέτοιου ανθρώπου για μια ιδέα με τόση έπιμονή και θυσία, κάτι μπορεί να τρέχη μ' αυτή τήν ιδέα, όσο κι αν τους φαίνεται με πρώτο, ματιά άντ.θετη με τή δική τους τήν άλήθεια. Και τότες θα προσέχαιε περισσότερο στα γραφόμενα τους, σε κάθε φρασούλα, σε κάθε λέξη, σε κάθε κόμμα, και θα μελειούσανε το ζήτημα πρό να μιλούνε. Έπειδής, μη μου πής όχι, γού δεν καταλάθανε άπ' τί ζή-

δεν τής πράγγειλε να δουλέδη πιστά τόν Άνιόξ, να μην άφήση ποτές τή Μαιρίτα της; Νά όμως που άβρωστ ή Κατινούλα και δεν τής λέει τίποτα! Σάν τήν ξεστίστω τήεμε του φαρμακοπώλη, χωρίς κανε να τής ζήτηση τήν άδεια! Κι άφού τής κακαστρώσανε κιόλας μια κοτζάμ άνάλυση, τήν κρύφτει, κι άντις να τή δείξη στήφεντικά, τή δίνει τής Λουίζας, που όσο ύψη της κι αν είτανε δεν τή γνώρισε ή Κυρία. Δέ γίνεται. Στόν Κύριο, βίβλια πως δεν τήλμουσε. Θά τή μολογήση έλα στην Άννα, θά τής μπιστεφρή έκεινής το χαρτί.

Τάποφτασε πιά ή Κατινούλα κ' ήσύχασε. Άρχισε τώρα μάλιστα και να χαίρεται. Δίπλωνε, ξεδίπλωνε τή χαρτί, τή διαβάζε τής φαινότανε πως μεγάλα πράματα δεν είχε, πως άξαρνα είχε γίνει καλά. Είναι άλήθεια που δεν καταλάθαινε και πολύ. Μα τή άρεζε και το κιάτζε. Τέβρισκε σπουδαίο, έμοιαζε καθώς πρέπει, σεβασό και καστρικό, το χαρτί του φαρμακοπώλη. Θήτανε τίμιος Άθρωπος και σοφός. Θά του κόντισε και κάμποσο κόπο. Μια κόλλα, τόση! Τετράγωνη. Μισό τυπωμένη, μισό γραμμένη με το χέρι. Άπάνω, ή μερομηνία. Παρίοι, 26 του Φλεβάρη. Έπειτα, με γράμματα χοντρά. Όθρου άνάλυση. Και με μικρότερα Τ....

τημα γιατί... γιατί δὲ μελετήσανε. Μπορεῖ ὁ κ. Παππαγεωργίου νάβαι βαθύς ἑλληνοιστής κι ἀναγνωρισμένος, μὰ βεβαίωτατα τὸ ζήτημα δὲν τῶχει μελετημένο καὶ δὲν ἔχει καὶ πολλὰ ἄλλα πράγματα ἀκόμα μελετημένα. Αὐτὸ φαίνεται καὶ στοὺς δύο ἀπὸ τὸν τρόπο, τὸ ὕφος κι ἀπὸ τὰ παιδιακίσια ἐπιχειρήματά 'τους.

Πολὺ μεγάλη ἰδέα θῆχουνε γιὰ τὴ σοφία τους καὶ μικρὴ γιὰ κάθε τί πού δὲν εἶναι ἐγὼ τους, πού εἶναι ἄλλος. Κ' ἐμεῖς ἀηδιάζουμε ν' ἀπαντοῦμε σὲ παιδιακίσια ἐπιχειρήματα. Ὅσα μελετήσανε τὸ ζήτημα καὶ ἀρματωθῶνε μὲ πλούτο ἰδεῶν καὶ ἐπιχειρημάτων πού μποροῦνε νὰ λογαριαστοῦνε σὲ συζήτηση, τότες μπορεῖ νὰ κάνουμε κ' ἐμεῖς κέφι γιὰ συζήτηση.

Μὲ λίγα λόγια, παρατήρησα ἓνα σταθερὸ φαινόμενο στοὺς περισσότερους ἀπὸ μᾶς πού προσέχανε στὸ ζήτημα καὶ παραδεχτήκανε ἀκέραιο τὸν Ψυχισμό. Παρατήρησα δηλαδή πὼς ἡ ἐξελίξή τους παρουσιάζει τὰκόλουθα τρία στάδια :

1ο στάδιο : Παραδέχονται τὴν ἀρχή, μὰ βρῖσκουνε πὼς σὲ πολλὰ τὰ παραξηλώνουνε οἱ Ψυχικοί. Ζητοῦνε βλοῖπὸ συμβιβασμούς καὶ μέσους ὅρους. Εἶναι ἡ στιγμή πού ἡ φυσικὴ ἀδράνεια φερρεῖ τὸ ἀκοῦφο τῆς λεγόμενης καλαιστησίας.

2ο στάδιο : Ὅσο ἡ προσοχὴ γυμνάζεται καὶ πολύνει, τόσο γίνονται λιγότερο συμβιβαστικοί, ὡς πού τέλος παραδέχονται ὅλη τὴ λεπτομέρεια γιὰτὶ μόνο ἐκεῖ βρῖσκει τὸ μυκλὸ καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ τεχνίτου τὴν πωθητὴ ἀρμονία, τὴν ἀπόλυτη καλαιστησία (ἔ! τί πάει νὰ πῆ πάλε τοῦτο; θὰ ρωτήσανε κάποιο δάσκαλο πού ἀπὸ ἀρμονίες καὶ τέχνες λίγο σκαμπαζοῦνε).

Σαυτὸ τὸ 2ο στάδιο ὅπως βρῖσκεται, ἔχει ἀκράτητη ὄρμη νὰ συζητᾷ, νὰ γκρεμνᾷ τὰ μπόσικα ἐπιχειρήματα πού πάντα μὲ τὸ ἴδιο καλοῦπι φουρνίρουνε οἱ εὐκολοὶ πατριῶτες καὶ οἱ σοφοὶ φρουροὶ κάθε νεκροπαράδοσης.

3ο στάδιο : Πλημμυρισμένοι ἀπ' τὸ φῶς μιᾶς ἀπλῆς ἀλήθειας καὶ βέβαιου ἀπ' τὴν ἱστορικὴ πείρα πὼς πάντα οἱ ἀπλούστερες ἀλήθειες καὶ εὐεργετικώτερες κατατρεχτήκανε ἀπὸ τὴ στενοκεφαλιὰ κι ἀπὸ τὴν ἀνίκητη ἀπροσεξία τῶ νωθῶ κεφαλιῶν, ἀηδιάζουμε κάθε σηζήτηση.

Χαμογελοῦνε ὅμως βλέποντας ἀντικειμενικὰ (ἄλλο δύσκολο πρᾶμα γιὰ ρωμαϊκὸ μάτι) καὶ πραγμα-

τικὰ πὼς ἡ ἀλήθεια τὸ δρόμο τῆς τὸν κάνει σιγὰ σιγὰ μὰ σίγουρα.

Τοῦ κάκου φωνάζουνε ! τοῦ κάκου βρίζουνε ! ἔρχονται ! ἔρχονται ! καί... ἔρχονται !.. Ρίξε μιά ματιά στὴ φιλολογία μας καὶ στὸν τύπο μας τὰ 20 τελευταῖα χρόνια καὶ θὰ τὸ διῆς.

Αὐτὰ ὅλα εἶπαμε πὼς θὰ προσέχανε πρῶτο. Τώρα...

Δεύτερο : θὰ προσέχανε στὶς «Σκιές» μου πὼς μέσα στοὺς φτωχοὺς μου στίχους κινιέται κάποια ψυχὴ πού τυραννᾷ ἢ αἰώνια κρυμμένη ἀλήθεια, μιά ψυχὴ πού μπορεῖ νὰ μὴν πέτυχε νὰ ξετυλίξη μ' ἀφεγάδιαστη ὁμορφιά τὰ ὄραματά της, μὰ πού, βέβαια, εἰλικρινὰ ἐνοιῶσε τὴ συγκίνηση κάποιας βαθύτερης καὶ δυναμικώτερης ζωῆς ἀπ' τὴν καθημερινή. Καὶ τότες θὰ συλλογιούντανε πὼς ὁ κριτικὸς τους, πού κάθε ἄλλο δέχεται στοὺς στίχους του παρὰ λαφράδα, θῆχε κάποιο λόγο νὰ τὰ συνταιριάξη καὶ νὰ τὰ γράψῃ ὅπως τᾶγραψᾷ ἂν ὄχι ἄλλο, βέβαια ὅμως κάποιο λόγο ἀξιοπροσοχῆς. Καὶ τότες θὰ προσέχανε καὶ θὰ βλέπανε, ἀπ' τὰ δύο παραθυράκια πού λέω στὰ λίγα λόγια μου, στὸ τέλος, θὰ βλέπανε τὸ πέλαιο τῆς ψευτιάς, τῆς γραμματικῆς, τῆς καλαιστητικῆς κι ὅ,τι δῆποτε-αλλοῦκῆς, πού πνίγονται οἱ ἴδιοι καὶ πολεμοῦνε (ἂς πῶ μὲ καλὴ πίστη;) νὰ πνίζουμε καὶ τῆς νέας γενεᾶς τὸ ζῦπνημα.

Μὲ λὲς πὼς ἔκανα ἀσκῆμα τὰ γράφω τὰ λίγα λόγια. Βέβαια πὼς ἂ δὲν τᾶγραφα, οἱ φίλοι μποροῦσανε νὰ παινεῖσανε κάπως τὸ βιβλίο. Ἄν ἔβαζα μάλιστα καὶ τέσσαρα-πέντε ν καὶ δύο-τρία σθ καὶ φθ καὶ κτ, ἴσως θὰ μὲ παίρνανε καὶ γιὰ δείγμα ἀμειψιῶν δημοτικῆς λιαν ἀφισιαμένης τοῦ ἐκκεχυδαῖσμένου Ψυχοροπαλικῆς ἰδιώματος!!

Τὶς παινεσιᾶς τους ἂς τὶς κρύψουνε γιὰ ἄλλους. Ἐγὼ σὲ βεβαιῶνω πὼς δὲ γράφω γιὰ παινεμάτα. Νοιώθω πὼς βρῖσκουμε σ' ἓναν κόσμο ἐπίσημο καὶ σοβαρὸ, μ' ὅλο πού βρῖσκεται στὸν ἴδιο κι ὁ κύρ Μπήτος. Ὅλα μού κάνουνε μιὰ βαθειὰ ἐντύπωση καὶ ἡ ζωὴ μου, εἴτε κλαίω εἴτε γελῶ εἴτε ἀγαπῶ εἴτε μισῶ εἴτε ἐργάζομαι τὸ καὶ τὸ εἴτε γράφω ρυθμούς, εἶναι μιὰ ἀναγκαῖα ἀντιβολιὰ τοῦ ἐγὼ μου πού μού ἐπιβάλλεται ἀπὸ κάποιο μυστηριώδιο καὶ ἀναγκαῖο νόμο. Σίνα μού φαίνεται πὼς αὐτὸ εἶναι ἀληθινὴ ποίηση τῆς ζωῆς, ἀδιάφορο πῶσα γράδα δείχνουνε οἱ στίχοι μου, πολλὰ λίγα, μικρὰ μεγάλα.

Κάμποσα σ' ἔγραφα γιὰ νὰ μὴ χολοσκάνης.

Καὶ τὸ κάτω τῆς γραφῆς καλύτερα νὰ γίνεταί λόγος γιὰ τὴν ἰδέα. Ἡ ἰδέα δέχεται πὼς ζῆ. Ἡ ἰδέα πάντα θὰ κερδίση. Τὸ νὰ χάσω προσωπικὰ ἐγὼ στὴ γνώμη μερικῶν (καὶ τί γνώμη!) δὲν πειράζει.

Πάντα ἐγὼ μένω ἀνάλλαχτος καὶ πάντα μὲ τὴν ἴδια ἀγάπη σὲ φίλῳ

Ὁ ἀνιψιὸς σου ΔΗΜΗΤΡΟΣ ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

Ο ΕΡΩΤΗΜΕΝΟΣ ΒΟΣΚΟΣ

Πόνου στή γλόνη, ὀλόλευκοὶ πού τὴν πλουμίζουν κίτρινοι, Σὲ ρέμα πλάι πού ἀπ' τὸ βουνὸ ὄροσάτο κατεβαίνει, Γυμμένο τὸ βοσκόπουλο χίλια τραγούδια χύνει, Δαλώντας τὴ φλογέρα του τὴν πολυλαγαπημένη.

Μὰ τώρα τί γλυκοὺς σκοποὺς πού χύνει στὸν ἀέρα Κι' ἀντιλαοῦνε τὴ βουνά καὶ τὰ λαγκάδια πέρα. Τὶς φεγγαρόλουστες βαθειὲς νύχτες τοῦ Ἀπριλοῦ μὴ Γλυκότερο τὸ ἐρημικὸν ἀηδοῦνι δὲ λαλοῦνι.

*Α, τὴ βοσκούλα τραγουδᾷ τὴ μαυρομάτα τώρα, Στὸ ῥοδιωμένον δειλινοῦ πού ἐφῆς τὴ γλυκειὰν ὄρα Στὴ στράτα συναπάντησε πού ἀπὸ χωριὸ παγαίνει,

Καὶ κεῖ δειλὰ σὴ μοναξιά, κοντὰ σὴν κρῶ-βροῦση Στὸ μάγουλό της τρέμοντας πρώτο φίλῳ ἔχει ἄφῆσει, *Α, τὴ βοσκούλα τραγουδᾷ τὴν ἐρωτοπλασμένη.

N XANTZAPAS

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Δ. ΦΙΛΙΟΥ: Ἐλευσίς. Μυστήρια ἐρείπια καὶ μουσεῖον ἀειῆς (μετὰ πολυχρόνου διαγραφίματος). Ἐν Ἀθήναις τύποις Π. Δ. Σακελλαρίου 1906. Σχήμα 8ο μικρὸ. Σελ. 126.

Ὁ κ. Φίλιος, ὁ συγγραφεὺς αὐτοῦ τοῦ βιβλίου, πού μὲ πολλὴ χαρὰ συσταίνουμε στοὺς ἀναγνώστες τοῦ Νουμά, εἶναι ὁ ἀληθινὸς Ἱεροφάντης μας γιὰ τὰ ἐρείπια τῆς Ἐλευσίως. Δέκα κι ἀπάνου χρόνια ὁ σοφὸς ἀρχαιολόγος κατέγινε στὴν ἀνασκαφὴ τῆς Ἱερῆς Πόλης τῶν ἀρχαίων κ' εἶχε τὴν πεντακάλη τύχη νὰποτελειώσῃ ἕξια καὶ τιμημένα τὸ ἔργο πού φανταστήκε κι ἀρχίνησε ἡ Ἐταιρεία τῶν Dilettanti καὶ ξακολούθησε βραδύτερα ὁ γάλλος ἀρχαιολόγος Lenormant. Ὁ κ. Φίλιος μᾶς ἐτοιμάζει—δουλεύοντας μ' ἐπιμονὴ ἀληθινῆς Βενεδικτιῶνου πολλὰ τώρα χρόνια—γενικὸ καὶ μεγάλο ἔργο γιὰ τὴν Ἐλευσίνα, πού ὅλοι μας ὅσοι ἔχουμε καταμα-

Κ...Δηλαδή, τοῦ ἴκτου ἢ τῆς κυρίας τᾶδε. Ὁνομα ὅμως δὲν ἔβαζε. Μπράβο του, συλλογίστηκε ἡ Κατινούλα, ἔτσι δὲ μὲ κόφτει. Βλέπεις, καὶ τὸ κατὶ ἐκεῖνο πού τῆς γύρισε ἡ Λουίζα, τί ὁμορφά πού τὸ γύρισε. Καλέ, τοῦ λόγου τους φτειάνουνε λέξεις δικές τους, πού σοῦ λένε ὅτι τοὺς περάσῃ καὶ δὲν κοκκινίζεις. Ὡστόσο περίεργα νὰ παίρουνε τὴν προσοχὴ τους τέτοιες ἀνοστες δουλειές, νὰ σοῦ ξετάζουνε τὸ νερὸ σου ! Σημειώνουνε καὶ τὴν Ἡλιμία...Τριάντα χρονῶ. Δὲν τὸ ξέρανε ὅμως κ' ἡ γραμμίτσα ἐμνησκε ἄδεια. Σοῦ βωποῦνε φαίνεται καὶ τί ζητάεις; Βῆρος προσεγγιστικό. Δὲν τὸ μνημονέβανε οὔτε τοῦτο. Πού νὰ πάνε τώρα νὰ τὴ ζυγάσουνε; Νὰ σοῦ πάλει, παρακάτω ἀπὸ τὸ βῆρος, καὶ τὰ χοντρά τὰ γράμματά ' Γνωρίσματα φυσικά. Ὡς ἰδῶ τυπωμένα ὅλα. Κι ἀμέσως ἀρχινούσανε φαρδιά πλατιά τρεῖς στήλες ἀραδιαστές, οἱ δύο πρώτες τυπωμένες, ἡ τρίτη χειρογραμμένη. Γιὰ νὰ δοῦμε. Ἡ τρίτη σοῦ ξεδιάλυσε καὶ τὸ λεγόμενο.

Κανονικὰ σημάδια. Τὸ ξεταζούμενο ὄζρο Ποσὸ τῶν 24 ὥρῳ 1100 ὡς 1400 κ. ἐκ. στ. μ. Ὅψη Διάφανη Θολούτσικη Χρωμακ Κίτρινο λεμονί. Κίτρινο κεχλιμπαρί. Μυρουδιά Sui generis. Κωνονική.

Κατακάθισμα. Διόλου ἢ λίγο. Μπόλικο. Αἷματουδερό Ἀντίδραση Καθαρτὸ ὄξυοχο. Ὁξυοχο λαφριά. Πύκνος ὡς + 150 1020 1020

Παρέκει μιλοῦσε γιὰ Προσδιορισμὸ διαλυμένων οὐσιῶν, Ὑλικὸ ἀνεξάτμιστο, Ὑλικὸ μεταλλικό, Ὑλικὸ ὄργανικό, μὲ σωρὸ μικροτυπωμένες ἐρμηνεῖες, πού γρῶ δὲν ἐνοιῶθε. Δὲ θὰ εἶχε τίποτις ἀπ' ἀφτά, μῆτε διακλυμένη οὐσία, μῆτε ἀνεξάτμιστο, μῆτε μεταλλικό, μῆτε ὄργανικό ὕλικό, ἀφοῦ τίποτις ἀντίκρου δὲν ἔγραφε. Ἡ Κατινούλα τᾶγνοῦσε πὼς ἡ Λουίζα πλέρωσε μόνο γιὰ μισὴ ἀνάλυση, ἐπειδὴ δὲν τὴν ἄωρησε ὁ Πέτρος νὰ κάμη σωστή, συβιβάζοντας ἔτσι τὸ πάθος μὲ τὴ φιλαργυρία, ἴσως καὶ μὲ κάποιαν ἀγάπη τῆς ἀδερφῆς του, γιὰ νὰ μὴ βάλῃ τᾶχα ὁ φαρμακικόπουλος τὰ κακὰ μὲ τὸ παραπάνω.

Τῆς φάνηκε ὅμως τῆς Κατινούλας πὼς εἶδε καὶ κατὶ ἀχαμνὸ στὸ χαρτί καὶ μιὰ λέξη τῆς χτύπησε τὸ μάτι. Ἐλεγε τὸ χαρτί, μὲ χοντρά τυπωμένα γράμματά—σημαντικὸ πρέπει νάτανε—

Ἀνώμαλα στοιχεῖα στὴ μέση τῆς γραμμῆς κ' ὕστερα διάβασε: Λεφκάδι. — Ζητήθηκε μὲ διάφορες Παρουσία γνωστῆς ἐνεργείας. Τὰ Τόλιτρο 1γρ. 20 ἄλογο ποσὸ γυδάσθηκε.

ἀφοῦ ἔληξε μέσο ζέσης, ἀφοῦ τῶν 24 ὥρῳ οὐσουρώθηκε κι ἀφοῦ ξεράθηκε. Ἀποτέλεσμα.

Γιὰ τὸ λεφκάδι κάπου ἄκουσε. Εἶναι ὅταν τὰ σπράδι τοῦ ἀβγοῦ. Τὸ αἷμα γίνεται νερὸ. Πλάγι ὁ γαλακτῆς ἀπὸ λεφκάδι πέθανε πέρπι. Μὰ πὼς νὰ τῆς κατέβηκε τέτοια κακὴ ἀρρώστια; Δὲν μπορεῖ. Ἄφτηνῆς ξεναντίας, αἷμα γινότανε τὸ νερὸ τῆς. Δὲν εἶχε καὶ πολὺ λεφκάδι, 1 γρ. 20. Τί σημαίνει: Γλώσσασμα τουλάχιστο δὲν τῆς βρήκανε. Δὲν τὸ κίτεγε τί πρᾶμα εἴτανε; τμησιώσανε ὅμως μὲ τὸ μελάνι. Ἀπουσία. Χολή, τίποτα. Κι ὡστόσο ἀρκετὰ χολότανε μέρα νύχτα. Γύρισε τὸ φύλλο. Ἐδῶ μόνο τυπωμένα ἐβλεπε, πρῶτα πρῶτα

Κανονικὰ στοιχεῖα κατόπι ἀράδει ἀράδα καὶ μὲ κάμποσα ξηγήματα γιὰ τὸ καθένα. Οὐρία... Οὐρικὸν ὄξύ... Ἀλάτια φωσφορικά... Χλωροῦχα σώματα. Σὰ νὰ δυσχεροστήθηκε πού ἀπὸ τὰ κανονικά, τὰ συνηθισμένα μας δὲν τῆς ἀνακλύσανε κανένα στὸ μπουκαλάκι. Ἐνας Πίνακας συγκριτικὸς, ἄδειςος καὶ τοῦτος. Ἀλήθεια πού σοῦ κοπάνειε τὰ ἴδια, Οὐρία κι ἄλλα παρόμοια. Εἶπε μέσα τῆς πὼς ἴσως δὲ θὰ χρειάστηκε νὰ τῆς τᾶναλύσουμε ἀφτά,